

4. עולה אפוא השאלה מה על שומרי המצוות לעשות לבל יהיה הלילה, בחתימה על האמנה משום ערעור על תורתנו, או אף על חוט השערה מתקנות חז"ל והבאים אחריהם? לדעתי, הפתרון הראוי הוא הצהרה ברורה וחד-משמעית של שומרי המצוות המצדדים באמנה שתכלול מספר יסודות:
- א. כוונתנו במסמך היא להגדיל את כבוד התורה ואת משקלה בעם היהודי ובמדינת ישראל, ובשום פנים ובשום מחיר לא להתפשר עליהן.
 - ב. כל פתיחת מוסד המחלל את השבת (...) בניגוד גמור לתורה ולדרכה – אנו מוהים עליהם בכל לשון ומצטערים עליהם צער רב.
 - ג. למרות האמור לעיל אנו סבורים שהתימתנו על האמנה היא לכבוד התורה, משום שבמצבם הרוחני של עם ישראל ושל מדינת ישראל, ניסיון לכפות בכוח חוק המדינה באופן בלתי מבוקר את ערכי התורה על אנשים שאינם מאמינים בהם, יגביר את הניכור לתורה ולמצוותיה, ומטרתנו היא למעט ניכור זה.
(יואב ארציאלי, אמנת גביון-מדן – עיקרים ועקרונות עמ' 71-72)
5. שבת: יום השבת הוא יום המנוחה הרשמי בישראל. אנשים לא יועסקו ולא יידרשו לעבוד ביצור, במסחר ובשירותים בשבת. תרבות, בידור ותחבורה במתכונת מופחתת יקוימו לפי הצורך.
(יואב ארציאלי, אמנת גביון-מדן – עיקרים ועקרונות עמ' 12)
6. אחת ההנחות של חסידי האמנה המתפשרת היא שהאומה עומדת על סף קרע ושסע (...) אדרבה, אנו חורנו לאיטנו לאהבת הינם (...) ב"ה אנהנו מסתדרים יחד. באופן מודע או לא מודע, חשים אנו שהמשותף גדול לאין ערוך מן המפריד (...) גם בני זוג אינם היבים להסכים עם כל דבר, העיקר – שיאהבו. כיון שהם אוהבים, הם מקבלים את הזולת עם שונותו. יש חושבים שבשביל אהבה יש צורך בויתורים. להפך, כשיש אהבה אין צורך בויתורים. זאת התרופה: להוסיף אהבה. עוד הנחה מובלעת של בעלי הפשרה והיאאיש: "הלשים אנהנו, הסטטוס קוו צולע... אם לא ניסוג, ניספה בקרב המאסף" הוא מה שאמרנו: הודאה בכישלון, מתן גושפקנא לכישלון. במשך כל הדורות לחמנו במסירות נפש על התורה, וכן מאז קום המדינה. גם על שמירת סטטוס קוו יש למסור את הנפש, להילחם על שמירתו, ואף להוסיף חקיקה דתית. אין להיבהל מן הצועקים... אלא כמובן, יש לפעול בחכמה ובתבונה, ולצרף להקיקה הסברה דתית ואמונית עמקנית, חילוקי דעות אינם חייבים לגרור חילוקי לבבות. אין ספק שכל נבואות הנביאים תתקיימנה ותניה לנו מדינה טהורה, כשרה וקדושה.
(הרב שלמה אבינר⁴, אנו כורתים אמנה, צהר ז עמ' 149-150)
7. העדנה שלה זוכה האמנה השוכה וטובה, אבל צריך להגיד את האמת – היא מאוחרת מדי. כשאמנת גביון-מדן נכתבה, אי שם בתחילת שנות ה-2000, מרכזי הקניות הגדולים היו בחיתוליהם, והיקף הפעילות המסחרית בשבת היה קטן בהרבה (...) המסקנה מכל אלה ברורה – ההיתכנות להגעה להסכמות על בסיס אמנת גביון-מדן, שבה הדיכוטומיה הנוגעת לעסקים בשבת מחייבת סגירה מוחלטת של המסחר בשבת, הולכת ופוחתת. לא רק מהצד החרדי, שם תמיד הייתה בעיה לתת תמיכה, ולו מרומזת, לגניטימציה לחילול שבת, אלא גם מהצד החילוני, ובעיקר זה הבורגני בערים החילוניות בנוש דן ובאזורי השרון והשפלה. מקומות הבילוי והפנאי כבר פתוחים מבחינתם (98% מבתי הקולנוע, לפי הנתונים של המכון לאסטרטגיה ציונית), ולשיטתם אין כל סיבה לאפשר סגירת הנויות שכבר נפתחו.
(תני פרנק⁵, סגירת המסחר בשבת: האם מדובר בקרב אבוד?, מקור ראשון 5.2.18)

⁴ הרב שלמה חיים הכהן אבינר (נולד בצרפת כ-1943) הוא רב היישוב בית אל, וראש ישיבת עטרת ירושלים בירושלים, מהרבנים הבולטים בציונות הדתית, עורך שיחותיו של רבו הרב צבי יהודה קוק.

⁵ תני פרנק הוא ראש תחום דת ומדינה בתנועת נאמני תורה ועבודה וממנסי חוק השבת ברוח אמנת גביון-מדן